

Recensie: Nick Cave and The Bad Seeds | Sziget Festival 2013****

Sziget, Budapest, Hungary
woensdag 7 augustus 2013

foto © Mohai Balázs

Recensie:

Zanger, songwriter, muzikant, componist, screenwriter binnen de filmbusiness en acteur: Nick Cave heeft veel gedaantes. Ook muzikaal. Grinderman "wat pure straight in your face rock was (en wat wij live meer kunnen smaken dan Nick Cave and the Bad Seeds)" heeft ie gelaten voor wat het was en dus trekt ie samen met The Bad Seeds (Warren Ellis, Marty Casey, Conway Savage, Jim Sclavunos, Barry Adamson en Ed Kuepper) van festivalterrein naar festivalterrein. Net zoals bij Rock Werchter was ook de opkomst aan het hoofdpodium van Sziget geen overrompeling. Caves muziek duldt geen water in de wijn, geen compromissen en niet iedereen lijkt dat te kunnen smaken.

Honderden kleine muggen die in de blauw verlichte lucht dansen op de tonen van "Jubilee Street". Het is een prachtig zicht, maar best wel een lastig om te musiceren en de spanningsboog van het optreden strak te houden voor de band. De set start aanvankelijk erg strak met onder andere "We no who u r" en "From her to eternity" met een band en een zanger die het bij momenten stevig uitschreeuwt en die daarbij het woord "dynamiek" alle eer aandoet. "Jubilee street" kent dan ook een ongenadige beukende crescendo. In "Tupelo" lijkt ie komaf te willen maken met zijn demonen.

"The weeping song" komt er zomaar uit, de repetitieve vioolklank laat een snuifje folk in de song kruipen. Meermaals zal Cave zijn micro laten vallen in de pure opwinding van het moment. Dat zorgt voor krakgeluiden: wie nog zou twifelen krijgt bevestigd: de Australiër zingt live. "Deanna" is een lekker nummer en meteen ook een van de weinig echt verteerbare, toegankelijke rocksongs van de avond. Maar bij de huilende elektrische gitaar van "Mermaids" haakt het publiek voor een deel af. Rustigere songs zoals "Love letter" en "Into my arms" - waarbij Cave zich aan de buffetpiano zet - mogen dan wel pareltjes zijn, maar het publiek maak je weinig wijs. Nick Cave and the Bad Seeds die exact 30 jaar carrière vieren dit jaar zijn erg sterk op elkaar ingespeeld, maar hun festivalset is in Boedapest vergelijkbaar met vorige. En dat merkt het publiek blijkbaar. Bij "Higgs Boson blues" betreft ie even Miley Cyrus wanneer ie "Miley Cyrus floats in a swimming pool in Toluca Lake. And you're the best girl I've ever had. Can't remember anything at all" zingt. Vrouwen, seks, geweld en godsdienst: het blijven de core thema's van Cave.

En dus was er ook heel wat te doen rond deze song. Sommigen zien daar het sinistere van Cave in. Maar de songwriter zou eenvoudigweg gekozen hebben voor Cyrus omdat die meer impact heeft op zijn kinderen. Mochten ze Elizabeth Taylor omarmd hebben in Tussauds, 's mans lyrics zouden anders geweest zijn, laat ie uitschijnen.

Eén cover gooit ie er tegenaan: Fred Waring & His Pennsylvanians' "Stagger Lee" om af te ronden met "Push the sky away", titeltrack van het album waar ie 7 van de 9 songs uit bracht op Sziget, dat in februari uitkwam en voornamelijk gekarakteriseerd wordt door orgel en de fluisterende, bezwerende stem van Cave. Eén toegift volgt: "We real cool". Koeler was het dan wel tegen elven aan de Main Stage, maar écht hip vonden we dit optreden niet. Daarvoor ontwaarden we iets te veel routine. Dan mag je nog de frontstage in kruipen en op de barrier gaan staan en de fans van de eerste rijen bij hun hand vastnemen, al snel is die truc uitgewerkt!

Op 18 november 2013 staat Nick Cave and The Bad Seeds in de Lotto Arena te

Antwerpen en mag ie bewijzen dat we het alweer grondig mis hadden. Het concert is weliswaar uitverkocht.

< Bert Hertogs >

De setlist:

We No Who U RÂ

Jubilee StreetÂ

From Her to EternityÂ

The Weeping SongÂ

TupeloÂ

DeannaÂ

MermaidsÂ

Love LetterÂ

Into My ArmsÂ

Higgs Boson BluesÂ

The Mercy SeatÂ

Stagger LeeÂ (cover Fred Waring & His Pennsylvanians)

Push the Sky AwayÂ

Bis:

We Real CoolÂ